ఈ కథకి ముగింపు వుంది

కేతవరపు వెంకట రమణమూర్తి

రాత్రి ఒంటిగంట దాటుతోంది.

గుడ్డి బల్బు కాంతి, వరండాలో బెంచి మీద కూచున్న ఆమె మొహం మీద పడుతోంది. ఆమె వంక పరీక్షగా చూశాను. సన్నగా, చామన ఛాయలో ఆకర్షణీయంగా వుంది. వయసు ముప్పైలోపే వుంటాయి. కోల మొహం, పెద్ద పెద్ద కళ్ళు. నుదుటిమీద పడుతున్న జుట్టుని వెనక్కి తోసుకుంటూ నావంక చూసింది. ప్రపంచంలోని దైన్యమంతా ఆ కళ్ళల్లోనే కాపురమున్నట్టు అనిపించింది. ఆమె కూర్చున్న బెంచీ పక్కనే చీప్ సూట్‌కేసు. ఆమె సామాన్లు గావాల్సు. చెయ్యి కదిలినప్పుడు 'గలగల' మంటున్న వెలిసిపోయిన మట్టి గాజులు. తల్లో మల్లెచెండు భుజాల మీదికి వేలాడుతూ.

మామూలు కథే. రొటీన్ రైడింగ్‌లో లాడ్జిలో పట్టుబడింది. ఆమెతో వున్న విటుడు కిటికీలోంచి దూకి పారిపోయాడు. ఆమెని లాక్కొచ్చి ఇక్కడ కూర్చోబెట్టాడు హెడ్ రాందాసు. రేపొద్దున్న కోర్టుకి తీసుకెళ్ళేదాకా లాకప్‌లో వేయాలా? లేకపోతే ఆ బల్లమీదే కూర్చోబెట్టాలా? ఆలోచన ఎంతకీ తెగట్లేదు నాకు. ఎస్.ఐ.గా చేరి మూడునెల్లే అయింది నేను. ఆకర్షణీయంగా వున్న ఆమె వంక చూసి హెడ్ రాందాసు, కానిస్టేబుల్ సింహాచలం అప్పుడే పెదాలు తడుపుకుంటున్నారు నాలుకతో. శవాల మీద పైసలు ఏరుకునేవాళ్ళు. అసహ్యం వేసింది.

"ఇట్టా రా!" నా గొంతులో ధ్వనించిన అధికారానికి నాకే కోపం వచ్చింది నామీద. మెల్లగా నడిచొచ్చింది.

"కూర్చో" ఎదురుగా వున్న కుర్చీని చూపిస్తూ ఈసారి నిదానంగా అన్నాను. వెంటనే కూర్చుంది నిలబడలేనట్టు.

ఫ్లాస్క్‌లో కాఫీని ఒంచి ఆమెకిచ్చాను, నేను ఓ కప్పు తీసుకుంటూ. సందేహించకుండా తీసుకుని తాగేసింది. ఎంత ఆకలిగా వుందో మరి. ఏదో చెప్పాలన్నట్టు గొంతు సరిచేసుకుని ఆగిపోయింది. భయం వల్లో, చెప్పి ఉపయోగం వుండదనుకునో! నేను ముందుకి ఒంగి "ఏదో చెప్పాలనుకుంటున్నట్టున్నావ్— ఫర్వాలేదు చెప్పు" అన్నాను. తెల్లారడానికింకా టైముంది. కనీసం కొంతసేపయినా పనిలేనితనాన్ని మర్చిపోవచ్చు ఆమె కథ వింటూ. ఆమె గొంతు సవరించుకుని చెప్పడం మొదలుపెట్టింది.

ఆమె చెప్పిన కథ:

నేను కూడా అందరి ఆడపిల్లల్లా బతకాలనుకోవడం దురాశా? తప్పా? ఆ బాపనపిల్ల సుగుణ, రెడ్డిగారమ్మాయి చరిత, ఎందరో ఇంకెందరో భర్తల స్కూటర్ల మీద హాయిగా సాయంకాలాల పూట సినిమాలకో, షికార్లకో, పేరంటాలకో, స్నేహితురాళ్ళకో వెళ్తుంటే, నేను.. నేను మాత్రం ఈ గుమ్మం వెనకాల క్రీనీడల్లో, విటుల కోసం ఎదురుచూడాల్సి రావడం, నేను ఏ జన్మలో చేసుకున్న పాపం అయియుంటుంది? నిజంగా భగవంతుడనే వాడుంటే నన్ను వ్యభిచారిగా బతకమని, రోగాలతో, రొష్టులతో కుళ్ళి పొమ్మనీ నా జాతకంలో రాస్తాడా? ఎందుకిలా జరిగింది? ఎవరి తప్పిది?

మా అమ్మ వేశ్యగా బతికింది. మా అమ్మమ్మ కూడా వేశ్యే. నన్నూ అదే వృత్తిలోకి దింపింది నేను వద్దంటున్నా. డిగ్రీ పూర్తయ్యేవరకు అలారు ముద్దుగా పెంచిన మా అమ్మ, నన్నేలా ఈ వృత్తిలోకి దింపగలిగిందో నాకర్థం కాలేదు. అదే ప్రశ్నని వేస్తే మా అమ్మ నవ్వి "మా కాలంలో కండపుష్టి వుండి కళగా వుంటేనరి డబ్బులు రాలేవి. కానీ సినిమాలు, టీవీ ఉధృతమైన ఈ రోజుల్లో చదువుకున్న అమ్మాయిలంటే కుర్రకారుకి మోజెక్కువ. ఇంగ్లీషు మాట్లాడే పిల్లకి రేటెక్కువ పలుకుతుంది. చప్పున డబ్బులు దండుకో వచ్చు రోగాలు మనల్ని మింగేయక ముందే" నా తల్లైనా ఎంత నిర్దయగా సునాయాసంగా చెప్పిందీ?

బహుశా మా అక్కల్లాగా, నేను కూడా అయిదో, ఆరో క్లాసుల దాకానే చదువుకుంటే, ఈ ఆలోచించడం, పోల్చుకోవడం, ప్రశ్నలేయడం వుండేది కాదేమో! ఆలోచనలు బహుచెడ్డవి. యాసిడ్ పడితే శరీరం కాలిపోయినట్టు, ఆలోచించడం వల్ల మనసు కాలిపోతుంది. ఆ గాయాలకి మందుంటే, ఈ గాయాలకి మందు లేదు. అదే తేడా.

మా అమ్మకి జాతకాల పిచ్చెక్కువ. దేవుడూ, భక్తీ, మడీ, ఆచారం అన్నీ పాటిస్తుంది. నాకు ఇంత విషాదంలోను మా అమ్మని చూస్తే జాలీ, విచారం కలుగుతాయి. పరంపరగా ఈ వృత్తే చేయమని రాసేసి వుంటాడు ఆ దేవుడు మా జాతకాల్లో, అసలు దేవుడనే వాడుంటే.

నా జాతకంలో ఏడు గ్రహాలు 'ఉచ్చ'ట. అందుకే నాకు చదువు, తెలివి పుష్కలంగా అబ్బాయిట. తరచు నా దగ్గరకు వచ్చే సిద్ధాంతిగారు చెప్పారొకసారి నాతో. కానీ శుక్రుడిలో రాహువో, శనో మారడం వల్ల నేను ఈ వృత్తే చేయాల్ట! దానిని రాసిన బ్రహ్మవల్ల కూడా కాదుట మార్చడం. నేనప్పుడు ఏడ్చాను. 'ఏదైనా గ్రహాలకి శాంతి చేయిస్తే ఈ నరకం నాకు తప్పుతుందేమో' చూడమన్నాను ఆయన్ని.

దానికాయన నవ్వి "పిచ్చిదానా చదువుకున్నావు సరే. దానికి తగ్గ ఉద్యోగం వచ్చిందే అనుకో. అక్కడ నీ గతం తెలిసినవాడు నిన్ను బతకనిస్తాడా? అయినా ఒక్క రాత్రికి అయిదు వందలు. నెలకి కనీసం పది పదిహేను వేలు సంపాదించొచ్చు. ఉద్యోగంలో ఏం డబ్బుందీ! ముష్టి మూడువేలు పగలల్లా చాకిరీ చేస్తే. ఈ చీరలు, సెంట్లు, తిండి ఆ డబ్బుతో అనుభవించగలవా. అయినా అదృష్టం అంటే నీదేనే. రోజుకో కొత్త మొగాడు, ఓ కొత్త సుఖం. ఇవన్నీ పెళ్ళి చేసుకుంటే దొరుకుతాయా?"

నాకు రెట్టింపు వయసున్నాయన అలా అని నిరగబడి నవ్వుతుంటే నాకు భరించలేని దుఃఖం తన్నుకొచ్చింది. ఆడదాన్ని ఆదిశక్తన్నారు. ఆదిశక్తి కన్నీటికే విలువుంటే నా కన్నీళ్ళు ఈ లోకాన్నే ముంచేవి కదూ! ఇదా జీవితం. కాదు... ముమ్మాటికీ కానే కాదు. అప్పుడే నిర్ణయించుకున్నాను ఎట్లాగైనా ఇక్కణ్ణించి తప్పించుకోవాలని.

బహుశా ఆ సిద్ధాంతిగారు వెళ్తూ వెళ్తూ ఈ విషయం అమ్మ చెవిన వేసినట్టున్నారు. అమ్మ పరుగెత్తుకొచ్చి "ఈ సర్టిఫికెట్లు, ఈ మెడల్సు చూసుకునే కదే నీకు ధైర్యం వచ్చింది? ఉద్యోగం చేస్తుందట ఉద్యోగం" అంటూ నా కళ్ళముందే, నన్ను తొమ్మిది నెలలు మోసి, గోరుముద్దులతో పెంచిన నా తల్లే, సాటి ఆడది, నా స్వప్నాల్ని తగలబెట్టేసింది.

ఎన్ని సర్టిఫికెట్లు.. ఎన్ని మెడల్సు.. అన్నీ నిప్పుల్లో పడి కాలిపోతుంటే, నా మనసూ, జీవితమూ ఆ మంటల్లో మండిపోతున్నట్టనిపించింది. నాకో అన్నో, తమ్ముడో వుంటే ఇలా జరిగేదా అనిపించింది. దురదృష్టమో, శాపమో, మాకు మావలు, బావలు తప్ప, బ్రదర్లూ, ఫాదర్లూ వుండరు. మేమేమిటో, మా మూలాలేమిటో మాకు తెలియదు.

అయినా ధైర్యం చేసి పారిపోయాను, నేను దాచుకున్న డబ్బు, నగలతో. నా పరిస్థితి చెప్పి ఓ స్కూల్లో చేరాను టీచర్‌గా. పిల్లల మధ్య తిరుగుతూ నా గతాన్ని మర్చిపోవడానికి ప్రయత్నాలు ప్రారంభించాను. కొన్నాళ్ళు బాగానే గడిచింది. ఆ స్కూల్లోనే టీచర్‌గా పనిచేస్తున్న సురేష్‌బాబు పరిచయమయ్యాడు. చిటికెడు ఆప్యాయత కరవైన నాకు 'నేనున్నానంటూ' నెయ్యందించాడు. 'తన' అన్న ఫీలింగ్ మనిషికి ఎంత ఆత్మస్థైర్యాన్నిస్తుందో అప్పుడు తెలిసింది నాకు. రోజులన్నీ ఒక్కలాగే వుంటే అందరూ సుఖపడిపోయేవాళ్ళే గదా!

అప్పటికే సురేష్‌బాబుకి పెళ్ళైపోయిందిట. తోటి టీచర్ సువర్చల చెప్పిందో రోజు. ఆ విషయాన్ని నిలదీసి అడిగానతన్ని. అలా అడిగినందుకు ఫలితం దెబ్బలు, తిట్లు. ప్రతి మనిషిలో ఓ రాక్షసుడుంటాడని తెలుసు. కానీ ఏ రాక్షసుడిలోనూ మనిషి వుండడని సురేష్‌బాబు నిరూపించాడు. నేను స్కూలుకెళ్ళగా చూసి నా డబ్బు, నగలు అన్నీ దోచుకుని పారిపోయాడు. అప్పటికే నేను గర్భవతిని. వెళ్తూ, వెళ్తూ ఏం చెప్పాడో స్కూల్లో, నా ఉద్యోగం ఊడింది. మళ్ళీ వీధిన పడింది బతుకు.

చేతికున్న గాజులు అమ్మేసి అబార్షన్ చేయించుకున్నాను. అప్పుడు మొదలైంది ఆ జబ్బు. నెలనెలా విపరీతమైన బ్లీడింగ్. నీరసించిపోయాను. మందులు వాడి, సరైన భోజనం చేయకపోతే చచ్చిపోతావని చెప్పాడు డాక్టర్. గాజు లమ్మిన డబ్బు అప్పటికే అయిపోయింది. తినడానికే లేనప్పుడు మందులు ఎక్కడ్నించి వాడను? దిక్కుతోచని పరిస్థితి. నా పరిస్థితిని గమనించిన డాక్టర్ "ఆ మందులూ, డబ్బూ నేనిస్తా, నాతో వుండిపో" అంటూ చెయ్యి పట్టుకున్నాడు. నేను చాలా అందంగా వుంటానని నా దగ్గరకొచ్చిన ప్రతి కస్టమరూ అనేవాడు. బహుశ ఆ అందమే ఈ డాక్టర్నీ పశువుని చేసుంటుంది. గత్యంతరం లేక లొంగిపోయాను. ఏ మనిషీ చెయ్యలేని, చెయ్యరాని పనులు నాచేత చేయించి, తన వికృత వాంఛలను చల్లార్చుకున్నాడు. అయినా ఆరోగ్యం కొంత కుదుటపడింది. అక్కడ్నించి పారిపోయాను. మరో ఊరు, ఇంకో స్కూలులో ఉద్యోగం.

ఆ స్కూలులో ఉద్యోగం బాగానే వుంది. భోజనం, వసతి అక్కడే. క్రమక్రమంగా గతం మర్చిపోసాగాను. డైరీ రాయడం నేర్చుకున్నాను. జీవితంలో భరింప శక్యం కాని విషాదం మనిషిని చంపేస్తుంది. కొండొకచో కళాకారులుగా తయారుచేస్తుంది. ఆ రెండో కోవలోకి నెట్టింది నన్ను నా జీవితానుభవం. చిన్న చిన్న కవితలు రాయడం, అవి పత్రికల్లో పడడం, వాటిని చూసి మరిన్ని రాయడం నేర్చుకున్నాను. ఒంటరితనాన్ని జయించడానికి అంతకంటే మార్గం కనిపించలేదు నాకు. కవయిత్రిగా గుర్తింపు వస్తోంది నాకు.

ఓ రోజు ఇంటకొచ్చేసరికి గుండ్రటి అక్షరాలతో అడ్రసు రాసిన కవరు పడివుంది గుమ్మం ముందు. ఎంత ఆలోచించినా ఆ రాత ఎవరిదో అర్థం కాలేదు. కుతూహలంతో చించి చదివాను. ఆ కిందున్న సంతకం పేరున్న ఓ కవిది. నా కవిత్వాన్ని మెచ్చుకుంటూ, తన కవితల్ని పంపాడతను. క్రమక్రమంగా అతను ఉత్తరాలు రాయడం, నేను జవాబివ్వడం ఎక్కువైంది. అతనూ వంటరివాడేనుట. చేస్తున్న ఉద్యోగం పెద్దదే అయినా సంతృప్తి లేక, చెప్పకునే దిక్కు లేక అల్లల్లాడిపోతున్నాడట. ఓరోజు అతనే డైరెక్ట్‌గా నా దగ్గరి కొచ్చేశాడు. మాటలు మింగకుండా "మీ కిష్టం అయితే పెళ్ళి చేసుకుందాం" అన్నాడు.

నా జీవితానుభవం, నేననుభవించిన కష్టాలు, నా గతం– నన్నోక్షణం ఆలోచించమని, తొందరపడవద్దని హెచ్చరించాయి. అయినా అన్నాళ్ళ మా ఉత్తరాల పరిచయం, 'వెంటనే పెళ్ళి చేసుకుందాం' అని అడిగిన అతని నిజాయితీ నన్ను పెళ్ళికి ఒప్పించాయి. నా గది నాలుగ్గో[illegible]క్షిగా ఒకటయ్యాము. అతనెళ్ళిపోయాడు మధుర స్మృతులు మిగిల్చి. ఓ సంవత్సరం పాటు అతనే నా దగ్గరకొస్తుండేవాడు. స్కూల్లో తోటి టీచర్ల ఒత్తిడి ఎక్కువైంది 'ఎప్పుడు అతనితో కాపురం పెడతా'వని. ఓ రోజడిగానతన్ని 'నేను ఇలా వంటరిగా వుండడం, మీరొచ్చి వెళ్ళడం చూడ్డానికి బాగుండలేదు. నన్ను పబ్లిగ్గా పెళ్ళి చేసుకుని వెంట తీసుకెళ్ళ'మని.

"పెళ్ళా–నీతోనా?" అంటూ విరగబడి నవ్వి "వేశ్యలకి పెళ్ళేమిటని" ఎద్దేవా చేశాడు. అంటే నా డైరీలన్నీ చదివాడన్నమాట. ఏం అనడానికి ఓపిక్కూడా లేదు నాకు.

చూడు, జీవితాంతం నాతో వుండు. నీ పేర్న కథలూ, కవితలూ రాసిపెడతాను. నీ పేరు ఊళ్ళన్నీ మార్మోగిపోయేలా చేస్తాను. కానీ పెళ్ళిగిళ్ళీ అంటూ వేధించకు తినకన్నాడు. మొహం మీద ఉమ్మేశాను. మగవాడు అంటే రాక్షసత్వానికి మరో రూపం అనిపించేలా కొట్టాడతను నన్ను. మళ్ళీ గర్భవతిని. అతనెళ్ళిపోయాక తెలిసిందది. మళ్ళీ అబార్షన్, మళ్ళీ బ్లీడింగ్ తిరగబెట్టింది శరీరాన్ని పీల్చి పిప్పిచేస్తూ. ఉద్యోగం చెయ్యలేకపోయాను. చేతిలో వున్న డబ్బు అయిపోవచ్చింది. ఆ ఊళ్ళో వుండడం ఇష్టం లేక వేరే ఊరు మారాను. గుళ్ళల్లో పనిచేస్తూ, వాళ్ళు పెట్టిన ప్రసాదాలు తింటూ కాలం నెట్టుకొచ్చాను కొన్నాళ్ళు. ఆపై నా వల్ల కాలేదు.

ఆకలికీ, దరిద్రానికీ, నా జీవితానికి కలిపి ఎవరో సంకెళ్ళేశారు. వాటిని తెంపుకుని బయటపడదామనుకుంటే నా వల్ల కాలేదు. చప్పన నాకు అనిపించింది. మా జాతకాలు రాసింది దేవుడు కాదు, మనుషులు. దేవుడిని ప్రార్థిస్తే పలుకుతాడేమో! కానీ మనుషులు...

బుగ్గల మీదకు జారిన కన్నీటిని తుడుచుకుంటూ ఆమె కొనసాగించింది.

"ఈ బయట ప్రపంచం నేను చేసిన వృత్తికన్నా హీనంగా వుంది. వృత్తిలో వుంటే కడుపు నిండా తిండి, కట్టుకోవడానికి బట్టలు, వుంటానికి గూడు కొదవలేదు. మనసుని చంపేసుకుంటే సరి! అంతా సుఖమే. కానీ ఈ బయట ప్రపంచంలో అలా కాదే! ఏ ప్రమాదం ఏ మగవాడి రూపంలో వస్తుందో తెలీదు. అంతా మోసం, దగా. మనిషిని మనిషి పీక్కుతింటున్నాడు. మోస్ట్ శాడిస్టిక్ సొసైటీ. మళ్ళీ వృత్తిలోకి దిగడానికి అమ్మ దగ్గరికి బయల్దేరాను. బస్సు చార్జీలు లేవు. తిండి తిని ఎన్నాళ్ళైందో గుర్తులేదు. బస్టాండ్‌లో తచ్చాడుతుంటే ఓ మగాడికి నేను కావాల్సి వచ్చాను. ఓ రోజు వాడితో వుంటే కడుపునిండా తిండి పెట్టిచ్చి ఛార్జీలకి డబ్బిస్తానని లాడ్జికి తీసుకువెళ్ళాడు. తిండి తినేంతలో మీ పోలీసులు నన్ను పట్టుకున్నారు. ఆ తిండి కూడా దక్కలేదు నాకు"

చెప్పడం ఆపి, ఓపిక లేనట్టు టేబుల్ మీద తలాన్చిందామె.

ఉధృతంగా తన్నుకొచ్చింది దుఃఖం నాకు. నేను వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్నాను. నేను కూడా అలా ఏడవగలనని నాకప్పటిదాకా తెలియదు. కానిస్టేబుల్ సింహాచలం, హెడ్ రాందాసులు ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నారు నావంక. ఆ అమ్మాయి కూడా నా ఏడుపు విని ఆశ్చర్యంగా చూస్తోంది నావంక 'పోలీసుల్లోనూ మనుషులుంటారా' అన్నట్టు.

నా చిన్నతనం గుర్తొచ్చింది. మా అమ్మ చెప్పిన కథే ఇది. మా అమ్మా ఇలాగే వేశ్యగా బతికింది. పెళ్ళి చేసుకుందామని వృత్తి మానేస్తే, బయట ప్రపంచంలో బతకలేక తిరిగి వృత్తి చేపట్టింది. నన్ను కని రోగాల్తో కుళ్ళి కుళ్ళి చచ్చిపోయింది. ఎవరి దయవల్లో నేను చదూకోగలిగాను. ఉద్యోగం సంపాదించుకున్నాను కానీ 'వేశ్య కొడుకనే' ముద్ర నన్ను వదల్లేదు. ఈరోజు, మళ్ళీ మా అమ్మ చెప్పిన కథలాంటి జీవితం సజీవంగా నా ముందు కూర్చుని వుంది. ఈ కథలకి అంతం లేదా? వీళ్ళ జీవితాలిలా పరంపరగా కొనసాగాల్సిందేనా?

"నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటావు, నీ కిష్టమేనా?" హఠాత్తుగా అడిగానామెను. జవాబు చెప్పకుండా బిత్తరపోయి చూస్తోంది. కానిస్టేబుళ్ళు తల తిరిగి కిందపడిపోయే స్థితిలో కొచ్చేశారు.

మళ్ళీ రెట్టించి అడిగాను. ఆ అమ్మాయి నమ్మలేనట్టు కళ్ళని మరింత పెద్దవి చేసి చూస్తోంది. ఆ కళ్ళల్లో ఆశ, సందేహం కలగాపులగంగా కనిపిస్తున్నాయి. కుర్చీలోంచి లేచి, ఆమె సూట్కేసుని ఓ చేత్తో, మరో చేత్తో ఆమె భుజం పట్టుకుని బయటకు నడిపించుకొచ్చాను. అప్పుడే తెల్లారిపోతున్నట్టుంది. ఆకాశం నలుపు విరిగి- కొత్త సూర్యోదయం కోసం ఆహ్వానం పలుకుతున్నట్టుంది. పక్షులు కిలకిలమంటూ తిండికోసం బయల్దేరాయి. చల్లగాలి ఒంటికి తగిలి హాయిగా వుంది.

'రేపు నా కథంతా ఈమెకి చెప్పాలి' అనుకుంటూ ముందుకు నడిచాను. తడబాటు లేని నా అడుగులు ఇంటి వేపుకి దారితీస్తున్నాయి. నా భుజం మీద తలాన్చి నిశ్చింతగా నాతోబాటే నడుస్తోంది ఆమె!